

Zasvěťte své životy Bohu

→ *Promluva Satja Sáí Báby z 25. prosince 1997* ←

*Víra, smělost, odvaha a inteligence, energie a udatnost,
všude, kde je těchto šest hodnot, je boží ochrana zajištěna.*

Vtělení lásky!

Bůh bude při člověku stát ve všem úsilí, když má těchto šest vlastností – *višvása* (víra, neboli důvěra), *sáhasam* (smělost, neboli odhodlání), *dhairjam* (odvaha), *buddhi* (inteligence), *šakti* (energie) a *parákramam* (udatnost). Těchto šest vlastností je nezbytných v každém věku, na každém místě a za všech okolností. Člověka, který těchto šest ctností má, nebude sužovat žádné trápení. Nelze je získat vzděláním ani je nemůže předat žádný učitel. Nedají se ani zdědit od rodičů. Tyto vlastnosti zajišťuje jedině *átmavišvása* (sebedůvěra).

První mezi těmito vlastnostmi je *višvása* (víra). V naší každodenní zkušenosti je víra zjevná již u prostého aktu – posílání dopisu. Nikdo nepošle dopis poštou, pokud nebude mít důvěru v poštovní ústav. Adresa ani známka na dopisu nejsou ovlivněny vzdáleností. Podobně nečiní ani Bůh rozdíl mezi těmi, kteří jsou mu blízko, a těmi, kdo jsou od něj daleko. Víra by měla být správně adresována. Víra má být pevná, úplná a bez pochybností jakéhokoli druhu. Dopis víry musí také nést známku lásky (*prémy*). Měla by to být nesobecká láska. Sobecká láska je zbytečná. Modlitby, adresované Bhagavánovi, ho dosáhnou, když je pevná víra spojena s nesobeckou láskou.

Tento druh víry je dnes vzácný. Zcela dnes chybí sebedůvěra. Jak může mít víru v Boha ten, kdo nemá důvěru v sebe sama? A jak může taková osoba doufat v boží milost? Proto musí každý člověk rozvíjet pevnou víru. Pevná víra je dnes nezbytná v každé oblasti. Každý, kdo odchází z domova do úřadu, vychází s důvěrou, že se odpoledne vrátí domů. Nikdo by se nepouštěl do žádné úkolu, pokud by nevěřil tomu, že tuto práci může udělat. Víra je tedy nezbytná pro každou činnost v životě.

Staří mudrci dosáhli svou vírou mnoho významného. Jejich úspěchy oceňují lidé ještě dnes, po tisících let. Vlivem *kali* v dnešní době však bohužel víra každým okamžikem upadá. Lidé neustále mění svá přesvědčení. Takové změny jsou duševní úchylkou. Nepřísluší Duchu (který sídlí v srdci).

Historie lidstva trvá statisíce let. Velikost lidství si však lidstvo musí teprve uvědomit. Po všech těch letech člověk stále nedokáže odpovědět na otázku: „Co jsou lidské hodnoty?“ Lidé studují knihy, poslouchají přednášky, prožívají zisky a ztráty, radosti a bolest, ale nic z toho jim nedává pevné porozumění toho, co je v životě trvalé. Kdyby tohoto pochopení dosáhli, zjistili by, že svět je jedna rodina.

Koncept jedné lidské rodiny učí vědy. Prohlašují, že *brhat* (nejvyšší kosmický princip) nemá omezení. Je nekonečný. Ani lidstvo nemá hranice nebo omezení. Ve skutečnosti nejsou hranice ani mezi lidmi a jakýmikoli dalšími druhy živých bytostí, jako jsou ptáci, zvířata a hmyz nebo dokonce stromy. Všichni náleží do jediné rodiny živých bytostí. Ve stromě života se člověk objevuje v mnoha podobách – jako zvíře, pták i hmyz. Svoji božskou podstatu prožívá ve všech těchto podobách.

Všichni víte, že Ganapati měl dvě matky, Gaurí a Gangu. Každý člověk má čtyři matky. První matkou je *satja* (pravda). Druhou matkou je *dharma* (správné jednání). Třetí je *préma* (láska). Čtvrtá je *šánti* (mír). Člověk musí žít tak, aby potěšil všechny čtyři. On se však těchto čtyř svatých matek vzdává a uctívá čtyři jiné, které adoptoval. Které to jsou? Bezpráví, nemorálnost, nesprávné jednání a klam – to jsou přijaté matky. V důsledku toho ho užírají mnohé problémy. Člověk, který by se měl přimknout k pravdě, správnému jednání a lásce, se stává tvorem bezpráví, špatnosti a nepravdy. Důsledkem opuštění vlastních matek a přilnutím k nepřirozeným vztahům vede člověk nečistý život a ztrácí mír.

V dávných dobách prohlásil Ráma, že matka a mateřská země jsou významnější než sama nebesa. Ale dnešní člověk se svých vlastních matek vzdal a uctívá matky umělé. Pravdu, správné jednání, lásku a mír by měl člověk milovat jako svoje matky. Za žádných okolností by jim neměl způsobovat bolest, neboť to mu způsobí velké utrpení.

Stvořitel obdařil člověka mnohými úžasnými vlastnostmi. Kromě šesti ctností zmíněných dříve však získal také neřesti. V protikladu k šesti ctnostem je tu *káma* (touha), *kródha* (hněv), *lóbha* (chamtivost), *móha* (poblouznění), *mada* (pýcha) a *mátsarja* (závist). Toto je šest nepřátel člověka. Jsou součástí stvoření. Pánem těchto neřestí je mysl. Člověk se pokouší mysl vycvičit, aby tyto neřesti

překonal. Není to však vůbec snadné. Příčinou je, že člověk neví, jak mysl ovládat, a stává se snadnou kořistí jejích vrtochů. Každý by měl usilovat, aby zjistil, jak mysl používat v každé situaci, v každé době a za všech okolností.

Lidé jsou dnes ovládáni třemi špatnými vlastnostmi: hněvem, nenávistí a závistí. Tyto vlastnosti mu otravují mysl. V důsledku toho je otrávený každý jeho čin. Každé slovo, které pronáší, je jedovaté. Všechny činy, vykonané na podnět mysli, jsou nečisté. Stejně je znečištěna i činnost smyslů. K proměně těchto špatných myšlenek a činů v dobré je třeba napustit do všech myšlenek a činů lásku. Když je láskou naplněna mysl, budou láskou prosyceny všechny činy. Dnes si člověk vůbec neuvědomuje, co láska znamená. Klade rovnítko mezi touhu a lásku. Představuje si, že to, po čem touží, je vedeno láskou. To ale není pravá *préma* (láska). *Préma* je zcela prostá touhy. Je naprosto nesobecká. Nevyžaduje nic nazpět. Je všeobjímající. Nečiní rozdíly mezi přítelem a nepřitelem.

Člověk zapomíná na pojem univerzální nesobecké lásky, plní se sobeckým přáním a domnívá se, že je naplněn láskou. To je světské pouto. Je zcela mimo lásku, která plyne z vnitřního Ducha. Duchovní láska je bez hranic. Je bez pocitu nenávisti. Je schopna vyjádřit sama sebe v univerzálních pojmech. Naplnit mysl láskou a vypudit šest nepřátel, kteří v ní sídlí, je životně důležité. Božskou láskou by se měla naplnit každá část těla. To je cesta ke zbožštění člověka.

Mnoho lidí si myslí, že zbožštění člověka a jeho proměna v božskou bytost je nadlidský výkon. Není tomu tak. Božská láska je v lidských možnostech. Je člověku vrozená. Je k ní oprávněn. Božská láska se nemá považovat za něco, co je člověku nadpřirozené či cizí. Lidé ji mají sklon degradovat, neboť jí dávají různé podoby a jména, a tak sami sebe snižují. Chyba spočívá v překrucování lásky a ne v lásce samé. Přeměňte hněv v lásku. Převraťte nenávist v lásku. Aby tato změna nastala, je třeba změnit srdce – naplnit je láskou. Když je srdce naplněno láskou, budete milovat celý svět. Mysl je neklidná a vrtkává. Všechny problémy, které člověka sužují, vycházejí z mysli. Myšlenky, které v mysli pramení, jsou příčinou lidského zrození.

Vědy popisují člověka jako *manudža*. To znamená, že člověk přijímá zrození, aby prožíval naplnění svých přání. Je tedy nezbytné, aby svá přání pozvedl. Měl by se snažit poznat, co může udělat jeho život ideálním a příkladným. Co může přispět k blahobytu společnosti? Co je ideálem pro celý svět? Když člověk přemýšlí nad těmito otázkami, měl by rozvinout vznešené myšlenky. Lidé by neměli jednat ukvapeně po každém impulsu mysli. Říká se, že tělo je předpokladem k dosažení správného jednání, ale je třeba poznamenat, že člověk dostal tělo, aby poskytoval službu druhým lidem. Důsledkem těchto dvou tvrzení je, že když plní své povinnosti, měl by také sloužit druhým.

Je mnoho užitečných služeb, které by měl člověk v dnešním světě vykonávat. Máme tři typy oddaných. Jedni jsou ti, kteří neznají svoje schopnosti. Druhý typ oddaných hledá jen Boha a netouží po ničem jiném než po něm. Třetí typem jsou ti, kdo uctívají Boha jako vtělení pravdy a svá přání naplňují modlitbami k němu jako ke všemohoucímu Pánovi. Bůh je jeden. Ale oddaní ho mohou uctívat pod různými jmény a podobami.

Člověk nemusí hledat nic, co je mimo něj. Vesmír má v sobě – ve svém srdci. On je dosud neprojevená kosmická bytost. Má v sobě magnetickou přitažlivou moc. Ta pochází z Boha. Každý atom má jeho božskou moc. Člověk si myslí, že skutečné je jen to, co vnímá smysly, kdežto to, co je mimo lidské vnímání, že je neskutečné. To je chyba. Je to to neviděné, co obsahuje vše. Když vidíte člověka, považujete jeho fyzický zjev za jedinou skutečnost o něm. O jeho moci a schopnostech, které nejsou vně vidět, však můžete mít více představ. On má soucítění, lásku, obětavost, ušlechtilé myšlenky, ale nic z toho nevidíte. Můžete proto tvrdit, že neexistují? Podobně nemusí být zjevné ani tajemství lidských činů. Květina – například – má vůni, která nemá viditelnou podobu. Podoba vůně se ve tvaru květiny nedá nalézt. Bez květiny vůně není. Říká se, že *préma* (láska) nemá podobu. Ale láska podobu má. Matka, která miluje své dítě, projevuje formu lásky.

Všechno má nějaký tvar. Ale nevědomý si té pravdy není vědom, prohlašuje, že to, co nemá tvar, neexistuje. Ve vesmíru není nic, co by nemělo nějakou podobu. Aby tuto pravdu člověk pochopil, musí si uvědomit, že Bůh existuje v mikrokosmu i makrokosmu. O Ježíši existují spory. Tyto rozdílnosti byly příčinou utrpení, jímž musel projít. Ale Ježíš byl připraven čelit jakýmkoli potížím nebo trestům. Za nejvyšší ctnost považoval soucítění. Nejprve prohlásil, že je „poslem Božím“. Pak oznámil: „Já jsem synem Božím.“ Nakonec řekl: „Já a můj Otec jsme jedno.“ Všimněte si této jednoty. Musíte projevovat svoji jednotu, nikoli rozdílnosti. Lidé dnes hovoří o jednotě, ale neuplatňují ji. Svámí hovoří o lásce v každé promluvě. Kolik lidí ji praktikuje? Kolik se jich pokouší principu lásky porozumět? Kdo má tuto lásku? Není ji nikde vidět.

Tam, kde je láska, není žádný prostor pro nenávisť. Nezávidíte nikomu. Když se taková špatná vlastnost objeví, láska odlétá. Příbytkem lásky je čisté srdce. Tam, kde je čistota, je i jednotu. Jednota vede k Božství. Dnes čistota chybí. Jak tedy poznáte Božství? Musíte Bohu obětovat všechno, bez jakéhokoli přání. Všechno mu odevzdejte. Takové bylo i učení Ježíše. Všechno pokládal za obětinu Bohu. Když byl přibit na kříž, lidé kolem plakali. V tu chvíli zvolal nadpozemský hlas: „Všichni jsou jedno, můj milý synu, chovej se ke všem stejně!“ Ježíš prohlásil: „Smrt je šatem života.“ Stejně jako si oblékáme oděv, tak měníme i těla.

Těla jsou rouchem (pro Ducha, sídlícího v nitru). Proto by se mělo na těla pohlížet jako na pouhý oděv. Neměli bychom se o ně obávat.

Také Buddha, než dosáhl nirvány, vyjádřil jasně to, čeho dosáhl. Syn jeho nevlastní matky, Ánanda, tehdy plakal. Buddha mu řekl: „Ánando, neměl bys tak plakat. Proč roníš slzy?“ Ánanda odpověděl: „Je mi líto, že se blíží tvůj odchod.“ Buddha prohlásil: „Já neumírám, ani ty nežiješ. Všichni se musí tohoto těla vzdát. Takže nemusíš plakat.“ Kolik lidí věnuje pozornost takovému výroku? Musíte se naučit vést ideální život. To je správný způsob, jak slavit Kristovy narozeniny. Jen málokdo dodržuje ideály velkých učitelů.

Uvědomte si, že není nic, co by bylo víc boží, než je láska. Láska je Bůh. Žijte v lásce. Je to vaše povinnost. Naplňte svá srdce láskou. Pak budete zbaveni všeho trápení. Musíte cítit, že láskou trpíte. To utrpení je však kvůli omezování lásky. Když vaše láska objímá vše, pak není prostor pro utrpení. Ke konci svého života trpěl Rámakršna Paramahansa rakovinou hrtanu. Všichni žáci ho prosili, aby se modlil k Matce, bohyni Durze, kterou Rámakršna uctíval, aby mu v nemoci ulevila. Rámakršna odpověděl: „Už jsem se k Matce modlil.“ Zeptali se, co odpověděla. Rámakršna řekl: „Matka mi pověděla: ‚Když se já starám po mnoho měsíců o tolik věcí, záleží tolik na tom, zda ty můžeš klevetit jedněmi ústy?‘ a její slova mi otevřela oči.“

Všechna ústa jsou ústa boží. Vědy prohlašují, že Bůh má nesčetně hlav, očí a nohou. To znamená, že všechny hlavy jsou jeho, všechny oči jsou jeho a všechny nohy jsou jeho. Bůh je nekonečný. Člověk je konečný. Nekonečný Bůh musí být milován nekonečnou láskou. Boží láska je neomezená a neslábnoucí. Je vždy čistá a neposkvřněná. Každému musíte sloužit s milujícím srdcem. Kristus byl obětí závistivých lidí, kteří byli proti jeho učení a obviňovali ho. Boží oddaní by si neměli kritiky od závistivých lidí všímat. Takovým problémům musí čelit všichni dobří lidé. Musí vše brát tak, že je to pro ně dobré. Pánduovci se tak dívali na všechny nesnáze, kterými procházeli.

Včera a dnes naplnili zámořští oddaní všechny radosti svým hudebním programem. Bůh miluje hudbu a má z ní radost. Svatí oddaní, jako byl Nárada a Tumburu, kteří jsou stále v blízkosti Boha, vždy zpívají o boží slávě. Nic jiného nemůže dát tolik radosti, jako hudba. Bůh si v hudbě libuje. Hudba je proto svatá. Odráží stav vnitřního bytí člověka. Zpěv o boží slávě slouží lidem. Když budete zpívat a sloužit, budete čerpat nesmírnou radost.

U příležitosti Vánoc, v Prašánti Nilajam dne 25. prosince 1997